

Yaşarmayan Gözler Yeşeren Gönüller

— volkan-sonme · 03 Eylül 2009

Yanmaz mı için,
Ateşe attıkların için...
Yakan sensin,
Sebebi oldun bağı yanıkların...
Sinesinde yattın,
Yetmedi, yetmezdi de,
Doymazdı çünkü nefsin!

Aldın koynuna ihaneti,
Aldattın, aldın saf gönülleri...
Güldün, güldün umarsızca,
Düşünmeden, akılsızca,
Katmadın hiç hesaba,
Uyandığın yeni sabaha,
Gelmedi, gelmeyecekti,
Sorgulayan sorular kapına...

Kahkahalar attın,
Ah edenlere aldırmadan,
Yanan gönüllerden,
Hep keyif çaldın...
Söyle şimdi,
Senin yüzün mü daha çirkin,
Yoksa için mi..?

Ağlayan gözlere baktın,
Ağlattığın yüzlere...
Şaşırdın, bilmezdin,
Ağlamanın ne olduğunu,
Hiç anlayamadın...
Ama gel gör ki İnsan,
Ağlamadan olur mu?
Asıl ağlamayan gözün,
Haline ağlanır dururdu,
İnsan olmanın bir yanı işte bu!

Yanmaz mı için,
Elinde tuttuğun ateş,
Her yaktığın sinede alevlenecek...
Bir bak kendi haline,
Kalmış ruhun yangının orta yerinde,
Kör olmuş kalbin...

Sanma ki nefsin yalan ikliminde,
Herkes senin emrinde...
Uyan aç gözlerini, aç kalbini,
Olsaydı iki damla gözyaşı,
Ateşler sönecekti,
Hatırlayacaktın insanlığını,
İnsan olmanın yanlarını...

Ya sen kaldır başını,
Nefsin serabından,
Ya bu yalancı hülyalar,
Bitecek bir gün...

Kâbuslar saracak dört bir yanını,
İçine işleyecek, zaman geçmeyecek,
Zamansız bir iklimde saatler susacak...

03/09/09

İzmir

05.05